

minente ex incremento dispersione conservarentur, aut saltem ut immortalis aliquo ante dispersionem opere, famam sui nominis apud posteros viverent ac vigerent; id est, à mortalitate, quantum in ipsis, se vindicarent, videtur ipse sacer Textus innuere. Confusio autem linguarum, sive *sermonum*, quæ multiplex esse potuit, qualis illa fuerit, S. Scriptura non docet: sed id tantum, talem fuisse, ut alii alios non intelligerent. Sunt, qui putent non aliud quam prioris linguæ oblivionem esse inductam, & prioris oblitos in novum variūque sermonem sua sponte prorupisse: quod cum à naturæ rationibus alienum sit, nec cum S. Scripturæ verbis (si quis ad miraculum confugiat:) satis conveniat, nullam mihi verisimilitudinem niti videtur. Et aliud, opinor, oblivio; aliud confusio linguarum. Turbatam verò mentem, & confusis (ita Deo operante) rerum notionibus, ita contingere potuisse, ut, cum omnes Hebraicè loquerentur, aut Hebraica saltè verba proferrent, invicem tamen non intelligerent, non magis quam si planè diversis omnes loquuti linguis
B 3 essent;

